

Prædiken til Langfredag

Matt. 27, 31-56

Langfredag er korsfæstelsens dag.

Og: Der er kors overalt til minde om den. I tøjbutikkerne kan der købes moderigtige kors. Omkring spædbarnet hænges et ganske nydeligt Dagmarkors. Røde Kors bærer et kors i sit logo og i sit navn - også selv om det vist er et krav, at man ikke må være bekendende kristen, når man arbejder i denne organisation. Præsten slår korsets tegn for barnets ansigt og bryst - og for menigheden. Og mange kirker er bygget i korsform. I Frauenkirche i Dresden, der stod som en ruindyng frem til efter murens fald, ja, der var restaureringen af det store, forgyldte alterkors af stor symbolsk betydning for denne kirkes opstandelse. Det havde ligget forvredet under ruinerne siden bombardementet i februar 1945.

Men hvad er et kors?

Korset var på Jesu tid et tortur- og henrettelsesinstrument, en kombination heraf. Jesus var ikke den første, som blev korsfæstet og heller ikke den sidste. Hensigten var, at den henrettede skulle dø langsomt og smertefuldt. Og at sprede skræk. Det var en kriminalpræventiv foranstaltning, som vi ville sige idag.

De første kristne veg tilbage for korset. Selv

Paulus kan sige, at Jesus var lydige indtil døden, og så er der en lille pause, inden han tilføjer, ja, døden på - et kors! Korset var forbeholdt de værste forbrydere og var en ganske særlig ydmygelse. De første kristne var i lang tid tilbageholdende med at bruge korset som deres foretrukne symbol.

Den første kunstneriske udformning af et kors stammer fra det 2. århundrede og er slet ikke kristen: Det er en graffiti fra det endnu hedenske Rom, der skal spotte de kristne. Jesus hænger på korset fremstillet som et æsel (red han måske ikke ind i Jerusalem på dette latterlige dyr?) og for foden af korset har graffitimaleren skrevet "Alexamenos tilbeder sin Gud!" - underforstået: Hvor latterlig kan man være? Tilbede en gud på et kors!!

En selvmodsigelse: at hylde en totalt afmægtig mand. At dyrke en fallit. Kristendom er vist for de svage. Den hån blev rettet allerede mod Jesus selv, da han hang på korset.

De forsøgte nemlig at håne ham for, at han ikke kunne springe ned fra det - ham, der tidligere havde lavet mirakler og opvakt folk fra de døde. - Blasfemien er altså en integreret del af korset. Karikaturen er en integreret del af kristendommen og lige fra starten

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 264. 116. årgang
April 2015
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

– for Kristus blev jo selv hånet på det groveste. Guds Søn blev latterliggjort! Han levede ikke op til det, som man kunne forvente af en sådan fyr - Guds Søn.

Det må en Kristus altså regne med, når han skal bære verdens synd, det må et kristenmenneske regne med: at kristentroen vil blive grinet ud som Alexamenos i sin tid: en Gud på et kors – hvor langt ud langt ud kan man komme!

Og så alligevel: Korset blev mere end et karikaturens og forargelsens tegn. Det blev et udtryk for tro på Kristus: at han er med os i mørket, og at han tager vores synd og giver os sit liv i bytte. Det er korsets gåde. Derfor hænger vi det omkring halsen. For at udtrykke denne tro. Derfor slår præsten korsets tegn under gudstjenesten. For at udtrykke at vi er fælles om troen på korset i vores skrøbelighed; at vi alle har brug for korset i vores syndig-hed.

Kristus forvandlede korset. – Jeg husker fra min tid som præst en kvinde, som ikke havde lang tid igen. Hun kom på hospice. Én dag ville hun ikke have smertestillende medicin; det sløvede sådan og hun ville gerne tale med sin søn om det vigtige; ”Vi skal tale”, sagde hun og tilføjede, ”jeg vil brændes, men I må ikke tage mit kors fra mig!” Hun sigtede til det kors, som hun havde hængende om sin hals; hun havde nok fået det i dåbsgave. Hun ville altså ikke have, at sønnen skulle arve det, nej, det skulle brændes sammen med hende.

Det er korsets gåde.

Sammen med korset kunne denne kvinde leve med sin dødsangst, sammen med dette kors kunne hun leve med alt det, som hun

havde forsømt og fortrudt i løbet af sit liv. Korset var hendes forbindelse til Gud og alt det, som hun kunne bebrejde sig selv, var slettet igennem dette.

Frelse. Forsoning. Forløsning.

Arne Holst-Larsen

Brande

Salmer:

209, 192, 197, 216